

Franciaországi út

Február 23-a hajnalán az Encsi Váci Mihály Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium 5 diákja és 3 tanára hagyta el Encset, hogy a franciaországi Toulouse-ba utazzon a Comenius projekt keretein belül.

Nem csak a fáradtságtól, hanem az izgatottságtól is csillogó szemekkel léptünk be a Budapest Liszt Ferenc repülőtérre, hiszen a csapat több tagja életében először utazott repülőgéppel. A körülbelül 2 órás út szinte elrepült és máris a brüsszeli reptérre értünk, ahol egy másik gépre átszállva megcélzottuk Toulouse-t. A város már az égből is gyönyörű volt, így alig vártuk, hogy testközelből nézhessük meg.

Az iskolába megérkezvén várnunk kellett a minket elszállásoló diákokra, hiszen nekik még folyt a tanítás, kora este azonban mindenki elfoglalta a szállását: hárman francia diákoknál, ketten az iskola kollégiumában, a kísérő tanárok pedig egy hotelben pihenhették ki a hét fáradalmait.

A kedd reggeli gyülekező után sor került a már korábban elkészített prezentációk bemutatására. A téma állásinterjú volt, ezen belül pedig minden ország más-más résszel foglalkozott. A magyar csapat feladata a személyes élet és hobbik témakör kidolgozása és előadása volt, mellyel elnyertük a program résztvevőinek tetszését.

Ezután a francia tanárok 4-5 fős vegyes csoportokat alakítottak ki a francia, török, finn, olasz, spanyol és magyar diákokból szituációs játék céljából; a prezentációk során elsajátított tudás alapján kellett összeállítanunk és eljátszanunk egy rövid, humoros állásinterjút.

Ebédet az iskola menzáján kaptunk, majd egész délután sportoltunk. Először tollaslabda-, majd röplabda-, aztán pedig kosárlabdameccset játszottunk. Este kellőképpen fáradtan tértünk vissza a szállásunkra.

Szerdán délelőtt is volt ok az izgalomra, hiszen igazi HR-esek (Human Resources=emberi erőforrás) próbainterjúztattak minket, diákokat. Érdekes élmény volt ott ülni egy valós interjúztatóval szemben, és idegen nyelven, az új élethelyzettől megszeppenve megpróbálni a lehető legmegfelelőbben válaszolni az általa feltett kérdésekre, azonban, mint a rövid értékelés után kiderült, mindannyiunk meglehetősen jól szerepelt ebben a feladatban.

Ebéd után a franciák kedvelt sportjával, a hurlinggel ismerkedhettünk meg. A bátrabbak ki is próbálták, a legtöbben azonban inkább csak nézőként csodálták ezt a felettébb különleges sportot.

Délután pedig (a visszajelzések és saját tapasztalat alapján) a hét legkedveltebb része következett, ugyanis mindnyájan ellátogattunk egy játékkerembe, ahol lézerharc várt ránk. Piros és kék csapat egymás ellen, sötét, futás, összetartás, adrenalin és nevetés, azt hiszem, ezek a szavak jellemzik a legjobban a játékot. Az eredményeinket papíron is megkaptuk, szóval kézzelfogható emlékünks is származott a „harcból”.

A program úgymond utolsó napján (hiszen pénteken már mindenki hazautazott) került sor a városnézésre. Metróval utaztunk a városközpontba, ahol 2 csoportra válva idegenvezetőkkel jártuk be a Pink City (rózsaszín város [a tégláépületek miatt]) legszebb részeit.

Első utunk a főtérrre, a Capitoliumhoz vezetett, aztán templomokat, régi, különleges épületeket tekintettünk meg, valamint elsétálunk a Garonne-folyó mellett is, amely két részre osztja a várost.

Késő délután ellátogattunk a helyi úrközpontba is, ahol egy rövid filmvetítés után ugyancsak idegenvezetők segítségével mélyebb betekintést kaphattunk a rakéták, űrszondák, űrállomások és az űrhajósok világába.

Az iskolába visszatérvén már a búcsúparti, ám előbb vacsora várt ránk. Svédasztalos fogadás volt, amely után köszönetek sora és az ajándékok átadása következett. A bőséges vacsora és a rengeteg közös kép készítése után egy francia fiú szórakoztatott minket kártyatrükkökkel, ámulva figyeltük őt, és próbáltuk ellesni a cseleket.

Az este zárásaként elérhetőségeket cseréltünk egymással, valamint zenét kapcsoltunk és táncoltunk. A buli este 11 óra körül ért véget, s a szállásainkon kesernyés szájjal tértünk nyugovóra, tudván, hogy másnap már hazautazunk. A hét szinte egy szempillantás alatt elrepült.

Pénteken már a projekt többi tagja nélkül, mi nyolcan, magyarok, bejártuk még egyszer a várost, rendesen bevásároltunk a szuvenírekből és egy ínycsiklandó ebéd elköltése után indultunk a reptérre. Müncheni átszállással, majd Budapesttől busszal érkezünk haza szombat hajnalban.

Ha véleményeznem kellene a hetet, talán egy rossz dolgot tudnék említeni, az pedig az egész héten át tartó esőzés lenne, amely egy kissé megbélyegezte mindannyiunk hangulatát. Ezen kívül azonban azt hiszem, mindenki roppant kellemes emlékekkel, új baráti kapcsolatokkal és épségben tért haza.

A többi 4 diáktársam nevében is hatalmas köszönettel tartozom a minket kísérő (, elviselő) tanároknak, Kuzskó Sándor igazgatóhelyettes úrnak, valamint Kavalyecz Emőke és Zsák Anikó tanárnőknek, amiért lelkesen vigyáztak, figyeltek ránk ez alatt az 5 nap alatt. Köszönet jár ugyancsak Dajka Adrienn tanárnőnek, és Kavalyecz Emőke tanárnőnek a felkészítésért, valamint az iskolának ezért a csodálatos lehetőségért. Reméljük, a májusi utolsó, finn út is legalább ilyen felejthetetlen lesz, mint ez volt.

Juhász Éva Krisztina